

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **D. B.**, zast. Mgr. Michalem Žibřidem, advokátem se sídlem náměstí Tomáše Bati 424/2, Sezimovo Ústí, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2014, č. j. 2397/14/5000-14303-711514, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 1. 2017, č. j. 15 Af 19/2014 – 66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) shora označený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2014, č. j. 2397/14/5000-14303-711514. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeny dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Ústecký kraj, Územního pracoviště v Ústí nad Labem ze dne 8. 8. 2013, č. j. 1592484/13/2501-24801-506414, č. j. 1592491/13/2501-24801-506414, č. j. 1592493/13/2501-24801-506414, č. j. 1592495/13/2501-24801-506414, č. j. 1592498/13/2501-24801-506414, č. j. 1592500/13/2501-24801-506414, č. j. 1592501/13/2501-24801-506414, č. j. 1592502/13/2501-24801-506414, č. j. 1592503/13/2501-24801-506414, kterými byla stěžovateli na základě daňové kontroly

doměřena daň z přidané hodnoty (dále také „DPH“) za 4. čtvrtletí roku 2009 až 4. čtvrtletí roku 2011 a stanovena povinnost uhradit penále.

[2] Ze správního spisu soud zjistil, že dne 26. 10. 2012 byla správcem daně na základě výsledků vyhledávací činnosti zahájena daňová kontrola za účelem prověření skutečností rozhodných pro správné zjištění, stanovení a placení daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 až 2011 a daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2009 až 4. čtvrtletí roku 2011. V souvislosti s tím byly již v rámci vyhledávací činnosti správci daně zapůjčeny doklady, evidence a další písemnosti a správce daně si nově vyžádal i další listiny potřebné k provedení této kontroly.

[3] Dne 18. 4. 2013 vyzval správce daně stěžovatele výzvou č. j. 1028160/13/2501-05401-506031 mimo jiné k předložení důkazních prostředků prokazujících nárok na odpočet daně z přidané hodnoty ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), tj. že zdanitelná plnění uváděná na konkrétních fakturách (stavební práce) skutečně od plátců přijal a použil pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Stěžovatel byl zejména vyzván k doložení podrobného rozpisu provedených prací s jejich termíny, způsobu kontroly a převzetí, popřípadě k předložení pomocných stavebních deníků či evidencí výkonů, dále objednávek na provedení výkonů v rámci jedné stavební akce, smluv o dílo uzavřených s plátcí, protokolů o předání a převzetí díla a dalších důkazních prostředků prokazujících jím tvrzené skutečnosti. Obdobnou povinnost stanovil správce daně i ohledně uplatněného nároku na odpočet daně za ubytování a nákup pohonných hmot. Současně vyjádřil své pochybnosti o tom, zda práce deklarované na fakturách byly skutečně ze strany plátců provedeny v rozsahu, jak doklady uvádějí, a zda výdaje za ubytování a pohonné hmoty vznikly v souvislosti s podnikatelskou činností stěžovatele. Uvedené pochybnosti vyplývají mimo jiné z absence smluv uzavřených s plátcí a objednávek na provedení výkonů.

[4] Soud se nejprve zabýval námitkou nezákonnosti výzvy ze dne 18. 4. 2013, spočívající v tvrzeném nedostatku pochybností správce daně ohledně stěžovatelem uplatněného odpočtu daně.

[5] Nárok na odpočet DPH nemá základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění jakožto předmětu daně (srov. § 2 zákona o dani z přidané hodnoty). Zákonný nárok na odpočet DPH je podmíněn formálním vykázáním zdanitelného plnění - daňovým dokladem se všemi náležitostmi, ale nikdy nemůže být přiznán v případě, že existují pochybnosti o faktickém uskutečnění zdanitelného plnění. Zákon tedy nestojí pouze na formálním vykázání zdanitelného plnění, ale na stavu faktickém. Jiný závěr by popíral smysl a účel zákona. Shodný názor vyslovil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 9 Afs 204/2007 – 72.

[6] Stěžovatel prokazoval deklarovaný nárok zejména fakturami vystavenými za jím objednané stavební práce, ze kterých však nebylo možné jednoznačně dovodit, o jaké práce se konkrétně mělo jednat, kde přesně měly být provedeny či v jaké míře. Předmět

pokračování

vymezený na fakturách byl uveden jen obecně ve smyslu „*fakturuje Vám provedené stavební práce v obci X*“.

[7] Stěžovatel byl k doložení dalších důkazů (písemností) vyzván v souladu se zákonnou úpravou, neboť pochybnosti správce daně byly důvodné. Vzhledem k uvedenému není důvodná námitka, že existence správcem daně požadovaných důkazních prostředků není vyžadována žádným předpisem. Ve výzvě správce daně uvedl možné důkazní prostředky (doložení rozpisu provedených prací s jejich termíny, jak a kým byly kontrolovány a přebírány atd.), avšak současně stěžovateli umožnil uvedené skutečnosti doložit i jakýmkoliv jiným vhodným způsobem (srov. stranu 5 výzvy - „*popř. doložte jiné důkazní prostředky prokazující výše uvedené skutečnosti*“). Bylo proto k tíži stěžovatele, jestliže na výzvu žádným způsobem nereagoval a důkazní prostředky správci daně nepředložil.

[8] Soud se neztotožnil s tvrzením, že ačkoliv stěžovatel správci daně předložil rámcovou smlouvu o dílo č. 2009001 a smlouvu o dílo č. 1, tento uvedené důkazy zcela ignoroval a nezohlednil je při hodnocení důkazů. Jak ve zprávě o daňové kontrole ze dne 6. 8. 2013, č. j. 1590941/13/2501-05401-506031, jež byla podkladem pro odůvodnění jednotlivých dodatečných platebních výměrů, tak i v napadeném rozhodnutí žalovaného správní orgány konstatovaly, že uvedené důkazy měly k dispozici. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že uvedené písemnosti stěžovatel správci daně předal a ten mu je opět dne 6. 5. 2013 vrátil. Stěžovatel těmito doklady již nedisponuje, ačkoliv tvrdil, že mají důkazní hodnotu, která by měla změnit náhled na projednávanou věc. Jeho povinností je, aby svá tvrzení doložil, což v daném případě neučinil.

[9] Stěžovatel prakticky až na jedinou výjimku nedoložil žádné smlouvy a objednávky či, jak správně správce daně poukázal, např. pomocný stavební deník, evidenci výkonů a další doklady, jež by předmět plnění vymezily, resp. pomohly prokázat, že byly dané práce skutečně provedeny tak, jak je ve fakturách uvedeno.

[10] K důkaznímu návrhu ohledně zjištění plnění daňové povinnosti A. S. soud konstatuje, že tento důkaz provést nemohl, a to s ohledem na jeho opožděnost, neboť stěžovatel tento důkaz nenavrlh v daňovém řízení. Tento důkaz mohl a měl navrhnout již v daňovém řízení, neboť tento důkaz měl sloužit zjevně k prokázání skutečností, o kterých byl daňový subjekt ze strany finančních orgánů dostatečně informován. Koncepce daňového řádu je založena na součinnosti daňového subjektu se správcem daně. Pokud daňový subjekt svoji důkazní povinnost nesplní, nemůže pak již rozhodnutí finančních orgánů z této skutečnosti vycházející následně zpochybňovat v řízení před soudem tím, že bude dodatečně navrhopvat provedení důkazů, které již mohl uplatnit v daňovém řízení. Řízení před soudem nemá nahrazovat řízení před správním orgánem a daňový subjekt nemůže svoji liknavost v daňovém řízení zhojit až v řízení soudním. V opačném případě by totiž byla zpochybňována samotná koncepce správního soudnictví, založená na přezkumu správních rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2009, sp.zn. 2 Afs 35/2009, rozsudek NSS ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. 5 Afs 44/2008, rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, sp. zn. 5 Afs 147/2004, rozsudek KS Ústí nad Labem ze dne 7. 2. 2003, sp. zn. 15 Ca 609/2000, publ. pod č. 551/2005 Sb. NSS).

[11] Stěžovatelem uplatněné námitky v podáních ze dne 3. 2. 2015 a ze dne 24. 3. 2015 byly nepřipustným doplňováním žaloby nad rámec zákonem stanovené dvouměsíční lhůty. V žalobě stěžovatel namítal neprokázání skutečností vyvracejících věrohodnost účetních záznamů ze strany správce daně a dále opomenutí hodnocení důkazů, které v rámci vyhledávací činnosti předložil. Oproti tomu ve shora označených podáních stěžovatel především poukazoval na nepřipustné opakování daňové kontroly, manipulaci se spisem a účelové držení spisu u žalovaného. Již jen z obsahu těchto námitek je proto zřejmé, že se jedná o zcela nové žalobní body, a není tudíž pravdou, že by jimi stěžovatel toliko podporoval svá předchozí tvrzení uplatněná v žalobě. Rovněž tak se jím nově navrhané důkazy svědeckou výpovědí a protokoly o ústním jednání nevztahují k původním žalobním bodům, ale k těm, jež uplatnil již po lhůtě k podání žaloby, a proto jimi soud důkaz neprováděl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[12] V kasační stížnost stěžovatel uplatnil důvody ve smyslu § 103 písm. a), b) a d) zákona 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[13] Napadený rozsudek obsahuje spíše teoretický rozbor důkazního břemene v daňovém řízení bez provázání na skutkový stav v projednávané věci. Z odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci stěžovatele považoval soud za nedůvodnou a žalobní námitky za nesprávné.

[14] Stěžovatel je přesvědčen, že námitky uplatněné v podáních ze dne 3. 2. 2015 a ze dne 23. 4. 2015 jsou pouhým rozhojněním původní žalobní argumentace, nikoliv novými žalobními námitkami, uplatněnými po zákonem stanovené lhůtě.

[15] K nesprávnému posouzení právní otázky namítá nesprávné posouzení zákonnosti výzvy k prokázání skutečností ze dne 18. 4. 2013. Odůvodnění krajského soudu je také v této části nepřezkoumatelné, neboť z něj není zřejmé, v čem správce ohledně důvodných pochybností unesl své důkazní břemeno.

[16] Stěžovatel uplatněný nárok na odpočet DPH prokázal účetnictvím, resp. daňovými doklady, které obsahovaly veškeré zákonem stanovené náležitosti. Důkazní břemeno se proto přesunulo na správce daně, který byl povinen prokázat skutečnosti, které by údaje v nich uvedené vyvrátily.

[17] Měl-li správce daně pochybnosti, protože deklarovaná plnění nebyla doložena smlouvami, pomocnými stavebními deníky atd., pak takové dokumenty nejsou povinnou přílohou daňových dokladů. Jejich nedoložení proto nelze bez dalšího přičítat k tíži stěžovatele. Sporná výzva nebyla žádným způsobem skutkově podložena. Nebyl to stěžovatel, kdo neunesl důkazní břemeno, ale byl to správce daně, a proto mělo být žalobě vyhověno.

[18] Správce daně porušil § 92 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“), neboť bylo jeho povinností propojit své poznatky o daňových subjektech v jednom řetězci DPH, a to: „A. S. – B. – P.

pokračování

O.“. A. S. jako dodavatel stěžovatele přiznala DPH na výstupu, tuto daň stěžovatel nárokoval na vstupu a následně tuto daň přiznal stěžovatel na výstupu ve vztahu k P. O., který ji pak ve vztahu ke stěžovateli nárokoval na vstupu. Veškeré operace proběhly v souladu s principem neutrality DPH, proto je nelze kvalifikovat jako protiprávní činnost. Správce daně svým postupem odstranil v řetězci plateb pouze daň na výstupu, ale u ostatních daňových subjektů ji ponechal na vstupu. Tímto způsobem tedy správce daně vybral DPH několikrát.

[19] Nárok na odpočet je nedílnou součástí mechanismů DPH, nemůže být zásadně omezen a uplatní se ve vztahu ke všem daním, kterými by byla zatížena zdanitelná plnění uskutečněná na vstupu, cílem systému odpočtu zavedeného šestou směrnici je totiž zcela zbavit podnikatele zatížení DPH, která je splatná nebo byla odvedena v rámci hospodářských činností. I kdyby tedy některého dodavatele v řetězci postihovala nejasnost či porušení zákona, stěžovatele v tomto ohledu chrání dobrá víra, jejíž existenci by správce daně musel vyvrátit. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na příslušnou judikaturu Soudního dvora Evropské unie, ze které také cituje.

[20] Dle § 103 písm. b) s. ř. s. stěžovatel namítá procesní pochybení krajského soudu. Sporné důkazy (rámcová smlouva o dílo a další smlouvy o dílo) stěžovatel totiž správci daně předložil, tento je však nezaložil do spisu. Jeho porušení pak nelze přičítat a přikládat k tíži stěžovatele. Stěžovatel se dostal vinou správce daně do absurdní situace, kdy je mu vytýkáno neunesení důkazního břemene za situace, kdy důkazy svědčící jednoznačně v jeho prospěch správce daně nehodnotil a ani je nezaložil do spisu. Odůvodnění rozsudku je i v této části nepřezkoumatelné, protože ve spisu zcela absentují důkazy ve prospěch stěžovatele, které správci daně prokazatelně doložil.

[21] Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[22] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na žalobou napadené rozhodnutí, přiložený spisový materiál a na odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se zcela ztotožňuje.

[23] V projednávaném případě je zásadní, že stěžovatel sice předložil faktury, jimiž formálně dokládal jím uplatněný nárok na odpočet daně, vzhledem k jejich obecné formulaci však nebylo z jejich obsahu možné jednoznačně dovodit, o jaké práce se konkrétně mělo jednat, kdy měly být provedeny a podobně.

[24] Stěžovatel žádné další podklady nedoložil, například objednávky, stavební deník, evidenci úkonů, jež by blíže vymezily předmět deklarovaného plnění. Správce daně nabyt pochybnosti, zda byly deklarované práce skutečně provedeny, tak jak bylo ve fakturách uvedeno. Své pochybnosti zákonným způsobem vyjádřil a zákonným způsobem také vyzval stěžovatele k doložení dalších písemností. Pokud stěžovatel na výzvu správce daně žádným způsobem nereagoval a důkazní prostředky prokazující provedení fakturovaných prací nepředložil, jde tato skutečnost jednoznačně k jeho tíži.

[25] Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[26] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[27] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou rozhodnutí, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námítky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[28] Z žalobního návrhu Nejvyšší správní soud ověřil, že stěžovatel v bodu III. 1) namítal nesplnění povinnosti správce daně prokázat skutečnosti vyvracející věrohodnost účetních záznamů dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu; v bodu III. 2) namítal, že žalovaný nevzal při hodnocení důkazů v úvahu jím předloženou rámcovou smlouvu a smlouvu o dílo. S těmito žalobními body se soud řádně vypořádal na str. 9, 10 a 11 napadeného rozsudku.

[29] V doplnění žaloby doručeném soudu dne 3. 2. 2015 stěžovatel namítal, že ve zprávě o daňové kontrole není uvedeno hodnocení důkazů provedených správcem daně v rámci vyhledávací činnosti a z této skutečnosti mj. dovozoval, že si správce daně byl vědom, že kontrola zahájena dne 26. 10. 2012 představuje nepřipustně opakovanou daňovou kontrolu. Dále namítal podezření na padělání úřední listiny, manipulaci se spisem, absenci potvrzení o vrácení dokladů. V této souvislosti navrhoval výslech konkrétní pracovníce správce daně. V doplnění žaloby doručeném soudu dne 24. 3. 2015 (replika k vyjádření žalovaného) stěžovatel tyto námítky zopakoval. Z uvedeného je zřejmé, že jde o zcela nové žalobní důvody, které nebyly v původním návrhu ani náznakem uplatněny. Žalobou napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 2. 4. 2014, lhůta pro podání žaloby proto uplynula dne 4. 4. 2014. Námítky uplatněné v doplněních žaloby jsou jednoznačně uplatněny po uplynutí zákonem stanovené lhůty a krajský soud k nim zcela správně nepřihlédl.

[30] Veškerá výše uvedená kritéria přezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek důvodů. Soud se detailně zabýval předmětem sporu, při svém posouzení vycházel z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu, kterou příléhavě aplikoval na projednávanou věc a jeho odůvodnění lze považovat za odpovídající povaze věci. Nesouhlas stěžovatele s věcným posouzením soudu nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezakládá.

[31] Výzva ze dne 18. 4. 2013 netrpí nepřezkoumatelností, neboť z jejího obsahu je zcela zřejmé co správce daně a z jakého důvodu po stěžovateli požaduje doložit. Namítanou

pokračování

nezákonnost této výzvy soud neshledal. Výzva byla vydána dle § 86 odst. 3 a § 92 odst. 4 daňového řádu. Podle prvního z uvedených ustanovení je správce daně v rámci daňové kontroly oprávněn vyzvat daňový subjekt k předložení důkazních prostředků prokazujících jeho tvrzení. Podle druhého z uvedených ustanovení může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.

[32] Požadavek správce daně, aby stěžovatel v rámci daňové kontroly prokázal, že zdanitelná plnění uváděná na konkrétních fakturách stěžovatel skutečně od plátců přijal a použil pro uskutečnění své ekonomické činnosti je zcela v souladu s výše uvedenou právní úpravou. Důkazní břemeno ohledně faktického uskutečnění zdanitelného plnění leží dle § 92 daňového řádu na daňovém subjektu.

[33] Stěžovatel uplatnil nárok na odpočet daně a byl proto v rámci daňové kontroly povinen uplatněný nárok bez jakýchkoliv pochybností prokázat. Výklad stěžovatele dovozující oprávnění správce daně v rámci daňové kontroly prověřovat uplatněný nárok jen po formální stránce, resp. materiálně jen vzniknou-li pochybnosti o doložených dokladech, je absurdní. Jak již správně uvedl krajský soud, v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je prokazování nároku na odpočet daně sice primárně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. To znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění. Zaúčtování po formální stránce perfektních dokladů do účetnictví či daňové evidence samo o sobě faktické uskutečnění deklarovaného zdanitelného plnění neprokazuje.

[34] Kasační námitky, dle kterých stavební či jiné správcem daně požadované dokumenty nejsou povinnou přílohou daňového přiznání, jsou opakováním argumentace žalobní, a proto se mívá s rozhodovacími důvody krajského soudu.

[35] S rozhodovacími důvody krajského soudu se zcela mívá i námitky dovolávající se posouzení věci z hlediska řetězových transakcí na DPH a stěžovatelovy dobré víry, došlo-li v rámci obchodního řetězce k podvodu na DPH. Stěžovatel tyto námitky jednak uplatnil až při ústním jednání před krajským soudem dne 21. 12. 2016 a jednak otázka podvodu při řetězové transakci vůbec nebyla předmětem sporu v daňovém řízení. Rozhodujícím důvodem pro doměření DPH bylo neunesení důkazního břemene ohledně faktického uskutečnění zdanitelného plnění samotným stěžovatelem, nikoli nedostatek jeho dobré víry ve věci podvodu na DPH v rámci řetězového obchodu. Ostatně na tuto skutečnost již byl stěžovatel upozorněn krajským soudem (srov. str. 12 napadeného rozsudku).

[36] Krajský soud se žádného procesního pochybení nedopustil. Při posouzení žaloby vycházel ze spisového materiálu i z odůvodnění napadeného rozhodnutí, řádně vypořádal včas uplatněné žalobní námitky a s jeho závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Ze spisu je zcela zřejmé (srov. protokol o seznámení daňového subjektu s výsledkem kontrolního zjištění, část II, ze dne 18. 6. 2013, zpráva o daňové kontrole č. j.

1590941/13/2501-05401-506031), že stěžovatel na výzvu k prokázání jím uplatněného nároku na odpočet DPH žádným způsobem nereagoval. Důkazní prostředky nepředložil (nenavrhl) ani v rámci daňové kontroly (ačkoli mu byla k jeho žádosti prodloužena lhůta pro jejich předložení) ani v průběhu odvolacího řízení. Do důkazní nouze se tedy dostal vlastním přičiněním, nikoli postupem správce daně.

IV. Závěr

[37] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[38] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[39] Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., měl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, avšak jemu žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. srpna 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu